

לקוטי וספורים נפלאים

פרשת מקץ

"ויהי מקץ שנתיים ימים" (מא, א)

כתוב במדרש: לא היה ראוי יוסף לינתן בבית האסורים אלא עשר שנים מפני שהוציא דיבה על עשרה אחיו, ועל ידי שאמר לשר המשקים "כי אם זכרתני אתך והזכרתני אל פרעה", נתווסף לו עוד שתי שנים, שנאמר: "ויהי מקץ שנתיים ימים".

צריך להבין, מובן השנתיים שנתווספו ליוסף בבית האסורים, כי הם מכוונים מדה כנגד מדה לחטאו, לפי שבקש לזרו את צאתו לחפשי מבית האסורים, ולשם כך פנה בבקשה לשר המשקים, והיה בזה פגם במדת הבטחון שהיה ראוי לה, נגזר עליו היפך תקוותו, שכנגד כל פעם שהשתמש בלשון זכירה בדבריו לשר המשקים, נתווספה לו שנה בבית האסורים.

אבל במה שהוציא דיבה על אחיו, איזו מדה כנגד

מדה יש במה שהיה אסור בבית האסורים, ולמה לא נידון על חטאו זה ביסורים או בשאר עונשים.

ונראה שאכן עונש מאסר מכוון מדה כנגד מדה למה שגרם לאותו שהוציא עליו דיבה, שאותו אדם שהוצאה עליו דיבה רעה, מפני הבושה מסתגר הוא בביתו ואינו יוצא החוצה, יען כל רואיו מורים עליו באצבע ואומרים זה פלוני שעשה מעשה רע פלוני.

לפיכך נגזרו על יוסף עשר שנות ישיבה בבית הסוהר, כנגד עשרת אחיו שעליהם הוציא דיבה. (שבט מוסר)

"ויהי מקץ שנתיים ימים" (מא, א)

איתא במדרש (רבה פט, ג): "על ידי שאמר יוסף לשר המשקים 'זכרתני' ו'הזכרתני', נתווספו לו שתי שנים". רבי שמעון שקופ ז"ל שאל: מה היה קורה אם היה אומר רק "זכרתני" אחד, כמה זמן היה יושב בבית הסוהר? בפשטות היינו אומרים, שאם על שאמר פעמים נוספו לו שנתים מאסר, על פעם אחת היתה נוספת לו שנה אחת. אבל - אמר רבי שמעון - יתכן שלא. יתכן שאם היה מבקש פעם אחת "והזכרתני לפני פרעה", היה זה עדין בגדר חובת ההשתדלות המוטלת עליו, ולא היה נענש כלל.

(יחי ראובן)

סיפר הגאון רבי יוסף דינקלס זצ"ל: בשנים שפרצו שריפות בעיירה ראדין וכילו את בתי העץ שבה, החליטו סוכני הביטוח להגיע ולהציע ביטוח נגד שריפות. הרבה מהתושבים נענו להצעותיהם, שכן מאחר והבתים היו של עץ, כאמור, עמדו תדיר בסכנת התפשטות אש במקרים של דליקות.

כשהגיעו סוכני הביטוח אל החפץ חיים לשכנעו

שיצטרף אף הוא להסדר הביטוח, סירב להענות להם כשהוא מנמק זאת באומרו: "מדוע לתת למדת הדין לקטרג ביתר קלות? הרי אם נגזר על האדם גזירה, מדת הרחמים מנסה לסגור עליו ולהתחנן שהעונש הצפוי לבוא עליו הוא מדי כבד..."

אבל אם עושה "ביטוח" לרכושו, מה תוכל מדת הרחמים לטעון? הרי מדת הדין תשיב לעומתה, שאדרבה, הוא לא ינוק מהדין הצפוי לו, שכן הוא עוד יקבל מהביטוח הכל... ומדוע לתת למדת הדין אפשרות לקטרג ביתר קלות".

(מאיר עיני ישראל)

הַכְּנוּתִיו שֶׁל הַיְשָׁמַח יִשְׂרָאֵל מְאֻלְכָסְנֵדָר טָרָם הַדְּלֵקַת נְרוֹת חֲנֻכָּה, הָיוּ נִמְשְׁכוֹת זְמַן רַב, וְהָיָה מְשׁוֹטֵט בְּבֵיתוֹ כְּשֶׁהוּא שָׁקוּעַ בְּשִׁרְעָפָיו בְּדַבְּקוֹת נִפְלְאָה.

אָחַד מִחֲסִידָיו עָקַב פְּעַם אַחֲרָיו וְהִתְפַּלֵּא לְרֵאוֹת, כִּי אַחֲרֵי כָּל הַהֲכָנָה הָאֲרוּכָה, הָיָה נִרְאֶה בְּשַׁעַת הַדְּלֵקַת הַנְּרוֹת כְּאֶחָד הָאֲדָם.

הִבִּיעַ הֵלָּה אֶת תַּמְמִיחָתוֹ בְּפָנָיו הָרַבִּי: "וְכִי הַהֲכָנָה לְמִצְוָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִהַמִּצְוָה עֲצֻמָּה?"

וְנִעֲנָה: "הֲרֵי עֲשִׂיתָ הַמִּצְוָה הַיָּא בְּכַח עֲלִיּוֹן וּבְהַשְׁפָּעָה מְמָרוֹם, וְהֵיא מִתְקַבֵּלַת בְּמָרוֹם גַּם כְּשֶׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ בְּפִשְׁטוֹת, אוּלָּם הַהֲכָנָה לְמִצְוָה תְּלוּיָה בְּפַעֲלוֹת הָאֲדָם, וְלָכֵן יֵשׁ לַהֲרֹבוֹת בְּפַעֲלוֹת וּלְהִתְכַוֵּן אֵלֶיהָ כְּרֵאוּי".

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

מתרץ המגיד מדובנא במשל: במדינה אחת חלה המלך ומצבו החמיר והלך. כל טובי המוחות בתחום הרפואה התכנסו סביב מיטתו בנסיון למצוא תרופה למחלתו. אך הגיע שלב שבו כולם כבר "הרימו ידיים". בעוד המלך מתייסר בייסוריו, ו"סופר את השעות", הגיע לפתע רופא זוטר, שהיה בטוח כי בידו המזור למחלת המלך.

ידע אותו רופא, כי ברגע שרק יעז להביע את דעתו, יתנפלו עליו כל הרופאים ה"בכירים", ויבטלו את דבריו, מחשש פן יבולע לכבודם, לפיכך נקט בדרך עורמה. הוא פנה אל המלך ואמר לו: "בידי מספר צמחי מרפא, אשר בוודאי יביאו לרפואתך השלימה, אך אין בידי הידע המתאים לרקוח אותם. בוודאי נמצא כאן בינות לחכמים הדגולים אי מי אשר ידע לרקחם כדבעי, בכדי שניתן יהיה להשתמש בהם כתרופה". כך, מובטח היה לאותו רופא כי לא יגרע מכבודם של הרופאים, והדרך לרפואתו של המלך תהיה סלולה.

באותה מידה חשש יוסף מחרטומי מצרים, פן יבטלו את דבריו ויזלזלו בהם רק מפני כבודם. לכן אמר למלך: לאחר שגיליתי לך את פתרון החלום, נותר לך רק למצוא מבין הסובבים אותך איש חכם ונבון שינהל את ה"מערכת". בכך הוא הרויח, שמכיון שכל אחד מהחרטומים חשב שהתפקיד הנכבד עשוי ליפול לידי, איש מהם לא התנגד לפתרון.

"אין נבון וחכם כמוך"
(מא, לט)

חכמתו של יוסף נשאה חן בעיני פרעה ובעבורה הוא התמנה למושל בכל ארץ מצרים. החכמה והפקחות הן אחת מן התכונות היסודיות של כל מושל ומנהיג, הנדרש לעתים להכריע ולפסוק, כאשר המציאות אינה ברורה לפניו כלל וכלל.

בספר מורשת אבות מסופר שרבי דב בעריש מייזליס המכונה המהרד"ם, נמנה בין פוסקי דורו. לא אחת ולא שתיים נשאל בנושאים שהסעירו בשעתם את כל גדולי הדור, כשהכל חפצים לשמוע גם דעתו השקולה, המלאה פקחות ודעת תורה.

בעיירות ישראל בפולין הילכו סיפורים ועובדות על אהבתו לעמו ועל חכמתו ופקחותו בישובו על מדין.

יהודי, שהיה מוטרד מאד: מנין יתפרנסו משפחות האברכים שלומדים לאחר נשואיהם בכולל לזמן בלתי מוגבל? החליט להכנס אל כ"ק האדמור מגור בעל הבית ישראל ולשטוח בפניו את הבעיה בנוסח הבא: "בשלמא הילדים שלנו, יכולים לשבת וללמוד בלי הגבלה, כי אנחנו עוסקים במסחר ומפרנסים אותם, אבל מה יהיה על הילדים והנכדים שלהם ועל הנינים שלהם? אין לי מנוחה בלילות מדאגה זו!"

נזעק האדמו"ר וקרא: אתה כבר יודע מה יהיה בדור הבא ובעוד שני דורות? כבר פתרת את כל הבעיות הקשות וסילקת את כל הסכנות העלולות להיות בחמישים השנים הקרובות, עד שהדבר היחידי שנשאר לך בלי פתרון הוא הפרנסה של הנכדים והנינים שלך"!!
(במחיצתם)

"שבע פרות אחרות עולות ותרעמונה אצל הפרות... ותאכלנה הפרות" (מא, ג-ד)

מעיד כאן בעל ה"שפת אמת", כי כאן מרומזים דברי חכמינו שאמרו, כי בתחילה בא היצר הרע אל האדם כ"הלך" עובר אורח, לאחר מכן הוא בא אליו כאורח, ולבסוף הוא נעשה בעל בית מושל בו. אמר רבא בתחלה קראו הלך, ולבסוף קראו אורח, ולבסוף קראו איש (סוכה נב, א)

שבע פרות הרעות הינן סמל כוחות הרע של היצר, ובראשונה הן "עולות" - קימעה קימעה, הן עולות ומתגלות

לעתים רחוקות. לאחר מכן "ותעמודנה אצל" - הן מתדבקות אל האדם כאורח, עד שלבסוף "ותאכלנה" - הן בולעות אותו לחלוטין... (תורת הפרשה)

"ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים" (מא, לג)

יוסף מסיים לפתור את חלומו של פרעה, ופתאום הוא הופך ליועץ, ולא סתם יועץ, הוא מתחיל לפרט מה בדיוק יעשו, כמה ואיפה. פרעה קרא לו כפותר חלומות, כיצד זה, לפתע, הפך הוא ליועץ?

זמן הנסיעה מבני ברק לירושלים, אורכת כשעה. השעה הזו, לכאורה, מתבזבזת לריק! הלאי והנה אפשר לחסך את הזמן הזה, את כל הדרך מבני ברק לירושלים, ולהגיע בתוך שניות אל מחוז חפצנו... בכלל, כל המשג 'דרך', כל תהליך, הוא רק 'בדיעבד', רק כי אין ברירה ודברים לוקחים זמן... לאנשים אין סבלנות לתהליכים... בעבודת השם לעצמת זאת - הדרך היא המשטה! כל פסיעה היא מטרה חדשה, כל רגע בתהליך הוא חשוב בלי קשר לרגע שלפני או למטרה הסופית! 'ושמרו דרך השם' (בראשית יח, יט), הדרך עצמה היא חלק מהמטרה וצריך לשמר עליה! בדרך, אפשר ללמד המון. אפשר להתרגל להמתין בסבלנות ולקבל את רצון השם. אפשר להפיר את עצמנו בדרך. אפשר לגלות את חסר האונים האנושי שלנו, ולהתחבר באמצעותו לבוורא...

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

השמים, וראו בכך מדה כנגד מדה על אשר חשדו ביוסף שהוא מרגל אחריהם ומביא דיבתם רעה אל אביהם, ולכך נענשו באותה מדה של "מרגלים אתם". אולם כעת שמצאו את הכסף, הבינו שעתה תבוא עליהם

עלילה חדשה של גניבה, שגנבו כסף ממושל מצרים, ועל זאת יצא לבם "ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלקים לנו", ובדקו כולם איזה מדה כנגד מדה יכול להיות בזה, והלא לא חטאו בגניבה ולא האשימו את יוסף בגניבה, אם כן "מה זאת", מה המדה כנגד מדה שבזה.

"ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם" (מב, ט)

זכירה זו, שזכר יוסף את החלומות שחלם לאחיו, טעונה הסבר, איזה ענין היא לעלילה שטפל עליהם כי מרגלים הם.

אמנם כבר תמהו המפרשים, איך לא חשש יוסף לעכב את אחיו שלשה ימים במשמר, והלא בכך הוא מאריך את ציפיותו של אביו לשובם, ובינתים יהיה רעב ללחם, אמנם באותה שעה עדיין הפת מצויה בכליהם, כמו שפירש רש"י על הפסוק "למה תתראו", אבל יוסף שלא ידע מזה צריך היה לחשוש שמא חייהם תלויים בלחם שיביאו אחיו ממצרים.

כאשר נזכר יוסף בחלומות שחלם להם,

למד מתוך החלום שעדיין יש פת בכליהם בארץ כנען, שהרי ראה יוסף שכעת נתקיים החלום הראשון שהשתחו לו אחיו, מאחר שבאותו חלום ראה את אחיו

פעם אחת התיצבו לפניו מלמד עני ובעל מלון עשיר לדין תורה. המלמד טען כי הזדמן למלון בערב שבת והפקיד את צרור כספו אצל הנתבע. הלה, יהודי בעל צורה, הכחיש את הסיפור מכל וכל.

שאל המהרד"ם את בעל המלון, הנתבע, אם יהיה מוכן להשבע על טענתו, והלה השיב בחיוב. בתוך כך גלגל המהרד"ם עמו שיחה על דא ועל הא. והנה הבחין בשעון זהב יפה המשתלשל מכיסו של העשיר. המהרד"ם גילה התענינות גוברת והולכת בשעון היפה והוא בקש ממנו את הרשות להתבונן בו מקרוב. הלה הושיט את השעון למהרד"ם, אשר אמר: "שעון יפה כזה, ברצוני להראות לזוגתי. האם כבודו מסכים?"

"בוודאי", השיב העשיר מתוך הנאה גלויה. המהרד"ם נכנס לחדר אשתו, נתן בידה את השעון וצוה עליה לגשת מיד אל אשת בעל המלון ולבקש ממנה את הפקדון, שהפקיד אצלה המלמד העני, וכראיה שאכן, בעלה שלח אותה, תציג את השעון המהודר שבידה. הרבנית עשתה כמצוותו, ולאחר שהות קצרה חזרה עם פקדונו של העני, ופני העשיר המכובד - חפו. "אבל", הזהירו המהרד"ם, "אל תצעק עליה, שכן אצטרך להזמין אותך פעם נוספת לבית הדין!"...

אֲבָרְהֶם אָבִינוּ עֶמֶד בַּתְּפִלָּה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּשֶׁהִתְחַנַּן לְהַצִּיל אֶת סְדוּם.

הוא נסה את כל האפשרויות, בקש מכאן ומשם, מצא נקדות זכות ועירות בתוך ים של חשף.

אֲבָרְהֶם אָבִינוּ מִשְׁקִיעַ בַּתְּפִלָּתוֹ, הוּא רוֹצֵה לְהַצִּיל אֲרַבַּע עָרִים מִחֶרֶב נֶצְחִי... וְהוּא לֹא מִצְלִיחַ.

הבורא הופך את סדום ועמרה, והופך אותם לסמל החרבן, וכל זאת - למרות שאברהם התפלל!

שאלת השאלות: כיצד לא נשברים ומתרסקים במצב שכזה? אתה מתפלל, תולה את כל התקוות שהתפלה תפעל את פעלתה - ולא! התפלה אינה מתקבלת. איך אפשר להחזיק מעמד ברגע כזה?

תשובת התשובות היא כמובן, תלוי למה אנחנו מתפללים?

אם המטרה של התפלה היא על מנת לקבל את מבקשנו ולהמשיך הלאה - אכן יש צדק בשאלה, אכן זה יכול לשבר את האדם ולהחליש את אמונתו... כי

התפלה היא רק דרך להשיג דבר מה, ואם לא הצלחנו להשיג את המטרה - לכאורה אין כל טעם בדרך למטרה שלא השגה, ואז בעצם מה הטעם בתפלה?

אבל לאברהם אבינו היתה מטרה עליונה יותר בתפלה, מטרה שהיא גבוהה יותר מכל הגשמת בקשה כזו או אחרת!

אברהם אבינו ראה את התפלה כמטרה בפני עצמה! התפלה אינה רק דרך להשגת דבר, אלא היא עצמה מקשרת את האדם לבורא!

ואם הבקשה לא התקבלה? זה לא סותר את המטרה העקרית של התפלה!

וכבר אמר רבי יוחנן "ולואי שיתפלל אדם כל היום כלו" (ברכות כא, עא)

(נקדות של אור - ספינקא)

"ויחרדו איש אל אחיו

לאמר מה זאת עשה אלקים לנו" (מב, ח)

הגאון רבי שלמה קלוגר זיע"א מפרש ענין החרדה שנפלה עליהם במצאם הכסף בשקיהם, כי בעת שנאשמו באשמת מרגלים, הבינו בנפשם שהוא עונש מן

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ידע שהקב"ה מתנהג עם בני האדם ב'מידה כנגד מידה', וכן אמרו חז"ל (שבת קנא): כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים, על כן בירכם וקל ש-ד-י יתן לכם רחמים - שיגלגל לפניכם שתרחמו על הבריות, לפני האיש - קודם שתגיעו אל האיש וממילא בבואכם לפני האיש יתן לו ה' רחמים לרחם עליכם.

(באר הפרשה)

כשהם מאלמים אלומים, דהיינו שהם עוסקים באיסוף תבואה, הביין יוסף שעדיין יש לחם בבית אביו. (חתם סופר)

"ויען ראובן אתם לאמר הלוא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד" (מב, כב)

וקשה הלא האחים כבר הודו ואמרו "אבל אשמים אנחנו

על אחינו", ומה בא ראובן להוסיף בזה שאמר שהוא הזהירם לבל לחטוא, והרי הם בעצמם כבר הכירו בעוולתם.

ואמר הגה"ק בעל הדבר חיים מצאנו כי הנה דרשו חז"ל (כתובות קא) מהפסוק "כבד את אביך ואת אמך", "ואת" לרבות אחיך הגדול שצריכים לכבדו.

רצה ראובן לעוררם כי מלבד עיקר חטא המכירה, חייבים להתחרט גם על זה שלא שמעו בקולו של ראובן, שהוא גדול האחים ועברו על מצות כיבוד אח הגדול, וכדי שתהא תשובתם שלימה ולא תשאר פגם עון זה, ציוה להם לשוב גם על זה.

ולזה אמר "הלוא אמרתי אליכם אל תחטאו בילד ולא שמעתם", ותשובו גם על עון זה. (אמרי צדיקים)

"וקל ש-ד-י יתן לכם רחמים לפני האיש" (מג, יד)

לכאורה קשה, שהיה צריך לומר יתן עליכם רחמים וכדומה, שהרי כוונת הדברים שה' יתן

בלב האיש שירחם עליהם, ולא שהם ירחמו.

ומבאר הגה"ק רבי שלמה קלוגר (אמרי שפר) כי בראות יעקב אבינו שבניו זקוקים עתה לרחמי שמים מרובים, כי זה האיש נוהג איתם ביד קשה - שמעון איננו ואף את בנימין עומדים הם לקחת ומי יודע מה יעלה בגורלו, ומה יעלה בגורל כל הבנים הנחשדים כמרגלים... מה עשה,

"ותרב משאת בנימין ממשאת כלם... וישתו וישכרו עמו (מג, לד)

מיום שמכרוהו לא שתו יין ואותו היום שתו (רש"י).

מה טעם שתו אותו היום יין, והלא טרם ידעו שזהו יוסף?

אלא, כשראו שקיבל בנימין יותר מכולם ולא נתעוררה בהם קנאתם כלל, הבינו שכבר תיקנו את חטא מכירת יוסף, שבא כתוצאה מקנאה כמו שנאמר: "ויקנאו בו אחיו" - ולכן כבר יכלו לשנות יין.

(קהלת יצחק)

"הם יצאו את העיר לא הרחיקו ויוסף אמר לאשר על ביתו קום רדוף" (מד, ד)

צריך להבין, בגלל שלא הרחיקו לכן אמר רדוף אחרי האנשים?

אומר הגאון המקובל רבי חיים ויטאל זיע"א, כי תפילת הדרך מועילה לאדם שלא ינזק, וחייבים בתפילה זו רק לאחר שמתרחקים לפחות פרסה אחת מן העיר.

יוסף ידע שהם יתפללו תפילת הדרך ולכן ציוה לרדוף אחריהם לפני שיתרחקו הרבה מן העיר, לפני שיתפללו תפילת הדרך.

ולכן ציוה יוסף "מלא את אמתחותיהם כאשר יוכלון שאת", שיכביד עליהם המשא ולא יוכלו לנסוע מהר יותר ויקל לרדוף אחריהם ולהשיגם בעוד מועד.

"אָבֶל אַשְׁמִים אָנַחְנוּ" (מב, כא)

"אָשְׁמֵנו", חֲפֵשְׁנוּ מִי אֲשֶׁם בְּמַצֵּב, אוֹלֵי הַהוֹרִים, אוֹלֵי הַחֲבָרִים, אוֹלֵי הַסְּבִיבָה, אוֹלֵי הַבוֹרָא בְּעַצְמוֹ - וְאוֹלֵי אֲנִי עַצְמִי.

"בְּגִדְנוּ", הַתְּהַלְכְנוּ עִם יְסוּרֵי מַצְפּוֹן שְׁאַנְחָנוּ בּוֹגְדִים. "גִּזְלָנוּ", הִלְקִינוּ אֶת עַצְמָנוּ שׁוֹב וְשׁוֹב וְלֹא הִבְנוּ אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שְׁגוֹלָנוּ.

"דְּבַרְנוּ דְּפִי, הָעֵינֵינוּ", עוֹד וְעוֹד יְסוּרֵי מַצְפּוֹן...

מָה הַפְּלֵא אִם כֵּן שׁ"וְהִרְשַׁעְנוּ"?

בְּעִבּוּרַת הַשֵּׁם אֵין אַשְׁמִים! אֵין לְחַפֵּשׁ אַשְׁמִים!

הַשְּׂאֵלָה הַיְחִידָה אֵינָה מִי אֲשֶׁם בְּמַצֵּב - אֲלֵא 'הֵיכֵן פְּסָפְסֵתִי אֶת הַנִּקְדָּה? אֵיפֶה טְעִיתִי בְּדַרְךְ'?

חֲרָטָה אֲמַתִּית אֵינָה מַצְפּוֹן מִיִּסֵּר, גַּם לֹא מִחֲשָׁבָה שֶׁל 'לְמָה עָשִׂיתִי אֶת זֶה? לְמָה???'

זוֹהִי חֲרָטָה שֶׁל רְשָׁעִים!

חֲרָטָה אֲמַתִּית וְרַצוּיָה, הִיא חֲרָטָה שֶׁל 'לְמָה חֲשַׁבְתִּי שְׂאֵנִי יָכוֹל לְהַסְתֵּדֵר לְבַד? לְמָה לֹא הִקְשַׁבְתִּי לְבוֹרָא שְׂדִבֵּר אֵתִי כֹל הַזְּמַן'?

וְכִבֵּר מוֹכָא בְּשֵׁם הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ שֶׁשְּׂאֵל עַל הַבַּת קוֹל שְׂיוֹצֵאת בְּכָל יוֹם וּמִכְרֹזָת שׁוֹבוֹ בָּנִים שׁוֹבְבִים, מֵאַחַר שֶׁלֹּא נִמְצָא שׁוֹם אָדָם שֶׁיִּשְׁמַע אֶת הַכְּרֹזַת הַבַּת קוֹל, לְמָה בְּכָלֵל הִיא יוֹצֵאת וּמִכְרֹזָת?

וְאָמַר שֶׁהַכְּרוֹז הוּא בְּמַחֲשָׁבָה, בְּרָמֵז, וְהֵן הֵן אֵלוֹ הַרְהוּרֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁבְּאֵין לְאָדָם בְּכָל יוֹם מַצֵּד הַכְּרוֹז, וְהַמְשָׁכִיל יִבִּין לְהַתְּבוֹדֵד וְלִשְׁפָף שִׁיחוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ לְשׁוֹב עֲדִיו.

זֶהוּ - הַפְּתַח לְתְּשׁוּבָה!

(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

א גוט שבת